

HOE MEN DE HAAIJEN OP HET EILAND AITUTAKI VANGT.

De wijze, waarop dit geschiedt, is zeker zeer vernuftig. Op dit eiland, hetwelk tot de Harvey-groep behoort, is eene uitgestrekte lagune, welke door de klippen, die haar omgeven, gevormd wordt. Hier brengen de haaivisschen hunne jongen ter wereld, die hier regelmatig gevoederd worden. Daar zij zeer vruchtbaar zijn, ziet men meermalen tot 25 en soms 30 kleinen uit één haai voortkomen, zij vermeederen zich derhalve zeer snel. Als de inboorlingen een feestmaal geven, houdt men haaivisschen voor onmisbaar om den maaltijd volledig te maken en zendt mannen uit om ze in de lagune te vangen. Met een sterk touw en genoegzaam lokaas voorzien, varen twee of drie jonge lieden in eene boot af en terwijl zij hunne stelling bij de verblijfplaats der haaijen nemen, werpen zij overvloed van lokaas uit, totdat de gretige gedrochten zich geheel vol hebben gevreten. De visschers, die rustig in hunne boot wachten, zien al spoedig de haaijen zich lui uitstrekken op het zand, terwijl hunne koppen opsteken uit de diepten, welke door de zich op den bodem der lagune verheffende klippen gevormd worden. Met een strik aan het einde van het touw, hetwelk hij in de hand houdt, glijdt een man zachtken van de boot in de zee, duikt naar den haai, trekt den strik over zijn staart en terwijl hij door een ruk aan het touw de zich boven bevindende mannen waarschuwt, dat de buit vastgemaakt is, heft hij zich snel met een krachtigen sprong van den bodem op naar de oppervlakte van het water. Terwijl allen tegelijk aan het touw trekken, wordt de haai spoedig tot den rand van het water gebragt en daar de staart boven de zee uitsteekt, is hij bijna magteloos. Dan wordt met een snellen gemeenschappelijken ruk de haai plotselijk in de boot geslingerd. Daar de haai dikwijls alleen den kop boven het water verheft, kan men zijn staart niet bereiken. Dan moet de duiker het ondiep zacht op den kop streelen, dat lui en slaperig na de goede voeding, waarmede het

uit de boot voorzien werd, zijnen staart bedaard naar den indringer draait, en — de strik is er omgelegd, voor hij het bemerkt. Een moedige knaap van Mamoa, het oostelijkste eiland der Somoa-groep, voer alleen met eene kleine boot uit. Nadat hij lokaas in de zee geworpen had, zwom eene schaar haaijen om hem heen en vrat het zoo snel op, als hij het uitwierp. Het gelukte hem een strik te werpen om den staart van eenen, maar de strik brak toen hij hem aantrok. Toen hij rondom de boot zag, bemerkte hij het ondiër, hetwelk nog even zoo snel zwom als ooit. Hij sprong in zee en terwijl hij onder den geheelen troep van haaijen doorging, greep hij het touw, dat in het water nasleepte, zwom daarmede naar de oppervlakte en sprong in de boot, terwijl hij het touw tusschen de tanden hield. Hij trok den haai naar den rand van het water en wachtte de gelegenheid af hem met zijn roeiriem op den neus te slaan. Door heen en weer rukken en door de inspanning in de zee stierf hij en de dappere visscher trok zijne vangst aan den oever. In Tutuila stak een inboorling, die op eene rots stond, een haai met de lans, greep hem bij den staart en begon hem aan land te trekken. Plotselijk draaide hij den kop om en pakte den grooten teen des mans. Door de pijn liet hij den staart los, maar de haai hield toch nog vast, terwijl hij met zijn geheel gewigt daaraan hing. Een zijner makkers schoot ijlings te hulp en terwijl hij de keel van den haai drukte en zijn vinger met geweld in diens oog stiet, dwong hij hem den bek te openen en de tot op het been doorgebeten teen werd bevrijd.

(Uit dr. A. PETERMANN'S *Mittheilungen über wichtige neue Erforschungen auf dem Gesamtgebiete der Geographie*, 1867, IV, p. 149).

Dr. A. T. REITSMA.